

1. משנה סנהדרין י, ב
שלשה מלכים וארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא, שלשה מלכים – ירבעם אחאב ומנשה. רבי יהודה אומר: מנשה יש לו חלק לעולם הבא, שנאמר (ד"ה ב' ל"ג) ויתפלל אליו ויעתר לו וישמע תחנונו וישיבהו ירושלים למלכותו. אמרו לו למלכותו השיבו ולא לחיי העולם הבא.

2. סנהדרין קב, ב
מנשה – שנשה יה. דבר אחר: מנשה – שהנשי את ישראל לאביהם שבשמים. ומנלן דלא אתי לעלמא דאתי? דכתיב... ויעש אשרה... כאשר עשה אחאב מלך ישראל, מה אחאב אין לו חלק לעולם הבא – אף מנשה אין לו חלק לעולם הבא.

3. יבמות מט, ב - נ, א
תני, שמעון בן עזאי אומר: מצאתי מגלת יוחסין בירושלים, וכתוב בה:.... מנשה הרג את ישעיה. אמר רבא: מידן דייניה וקמליה, אמר ליה, משה רבך אמר: כי לא יראני האדם וחי, ואת אמרת: ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא! משה רבך אמר: מי כה' אלקיננו בכל קראנו אליו, ואת אמרת: דרשו ה' בהמצאו! משה רבך אמר: את מספר ימיך אמלא, ואת אמרת: והוספתי על ימיך חמש עשרה שנה! אמר ישעיה: ידענא ביה דלא מקבל מה דאימא ליה, ואי אימא ליה אישוייה מזיד, אמר שם איבלע בארזא. אתיוה לארזא ונסרוה, כי מטא להדי פומא נח נפשיה, משום דאמר: ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב.

4. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת סנהדרין פרק י
כתיב [ד"ה ב' לג] וידבר ה' אל מנשה ואל עמו ולא הקשיבו ויבא עליהם את שרי הצבא אשר למלך וילכדו את מנשה בחחים... א"ר לוי מולא של נחושת עשו לו ונתנו אותה בתוכה והיו מסיקין תחתיו. כיון שראה שצרתו צרה לא הניח ע"ז בעולם שלא הזכירה כיון שלא הועיל לו כלום אמר זכור אני שהיה אבי מקרא אותי את הפסוק הזה בבית הכנסת [דברים ד'] בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו כי א-ל רחום ה' אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך אשר נשבע להם הרי אני קורא אותנו אם עונה אותי מוטב ואם לאו הא כל אפיא שוין. והיו מלאכי השרת מסתמין את החלונות שלא תעלה תפילתו של מנשה לפני הקדוש ברוך הוא והיו מלאכי השרת אומרים לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם אדם שעבד ע"ז והעמיד צלם בהיכל אתה מקבלו בתשובה אמר להן אם איני מקבלו בתשובה הרי אני נועל את הדלת בפני כל בעלי תשובה. מה עשה לו הקדוש ברוך הוא חתר לו חתירה מתחת כסא הכבוד שלו ושמע תחינתו הדא היא דכתיב [ד"ה ב' לג] ויתפלל אליו ויעתר לו וישמע תחינתו וישיבהו. במה השיבו רבי שמעון בערביא צווחין לחתרתה עתרתה. וישיבהו ירושלים למלכותו. במה השיבו שמואל בר בונא בשם רבי אחא ברוח השיבו כמה דתימר משיב הרוח וידע מנשה כי ה' הוא האלקים באותה שעה אמר מנשה אית דין ואית דיין.

5. אורות התשובה טו, ח
כשהאדם שב בתשובה ואיננו מניח את תשובתו, אע"פ שיש בידו דברים המעכבים את התשובה, שנדמה לו שאינו יכול לשוב עליהם, ומ"מ הוא אווז ברעיון התשובה, סוף סוף יבא ג"כ לשוב מאותם הדברים המעכבים את התשובה. ואז תהיה אורת תשובה למפרע גדולה מאד, ומתוך יציאתה מן

המצר, מתוך העכובים הגדולים תפעול בכח עז וחזק מאד, ותהיה מהמינים הנבחרים של התשובה, החותרים את המחתרת לקבל את תשובתם של בעלי התשובה שאינם ראויים להתקבל, כמנשה וחבריו. וכשם שבמקום שבעלי תשובה עומדים, שם אין צדיקים גמורים יכולים לעמד, כן במקום שבעלי תשובה ששבו אע"פ שבידם הדברים המעכבים את התשובה עומדים אין בעלי תשובה פשוטים יכולים לעמד שם, שהם נחשבים לגבי אותם בעלי התשובה, שבאו לשוב ובידם הדבר המעכבים את התשובה, כמו צדיקים גמורים לגבי בעלי תשובה.

6. סנהדרין קא, א - ב

תנו רבנן: כשחלה רבי אליעזר נכנסו ארבעה זקנים לבקרו, רבי טרפון ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא... נענה רבי עקיבא ואמר: חביבין יסורין. אמר להם: סמכוני ואשמעה דברי עקיבא תלמידי, שאמר חביבין יסורין. אמר לו: עקיבא, זו מניין לך? – אמר: מקרא אני דורש בן שתיים עשרה שנה מנשה במלכו וחמשים וחמש שנה מלך בירושלים [וגו'] ויעש הרע בעיני ה' וכתוב גם אלה משלי שלמה אשר העתיקו אנשי חזקיה מלך יהודה. וכי חזקיה מלך יהודה לכל העולם כולו לימד תורה, ולמנשה בנו לא לימד תורה? אלא: מכל טורח שטרח בו, ומכל עמל שעמל בו – לא העלהו למוטב אלא יסורין, שנאמר וידבר ה' אל מנשה ואל עמו ולא הקשיבו ויבא ה' עליהם את שרי הצבא אשר למלך אשור וילכדו את מנשה בחתים ויאסרוהו בנחשתים ויוליכוהו בבלה, וכתוב וכהצר לו חלה את פני ה' אלקיו ויכנע מאד מלפני (ה') אלקי אבותיו ויתפלל אליו ויעתר לו וישמע תחנונו וישיבהו ירושלים למלכותו וידע מנשה כי ה' הוא האלקים. הא למדת שחביבין יסורין.

תנו רבנן: שלשה באו בעלילה, אלו הן: קין, עשו, ומנשה. קין – דכתיב גדול עוני מנשוא. אמר לפניו: רבנו של עולם! כלום גדול עוני מששים ריבוא שעתידין לחטוא לפניך, ואתה סולח להם? עשו דכתיב הברכה אחת היא לך אבי. מנשה – בתחילה קרא לאלוהות הרבה, ולבסוף קרא לאלקי אבותיו.

7. סנהדרין קב, ב

רב אשי אוקי אשלשה מלכים. אמר: למחר נפתח בחברין. אתא מנשה איתחזי ליה בחלמיה. אמר: חברך וחבירי דאבוך קרית לן? מהיכא בעית למישראל המוציא? – אמר ליה: לא ידענא. – אמר ליה: מהיכא דבעית למישראל המוציא לא גמירת, וחברך קרית לן? – אמר ליה: אנגמריה לי, ולמחר דרישנא ליה משמך בפירקא. – אמר ליה: מהיכא דקרים בישולא. אמר ליה: מאחר דחכימתו כולי האי, מאי טעמא קא פלחיתו לעבודה זרה? אמר ליה: אי הות התם – הות נקיטנא בשיפולי גלימא ורהטת אבתראי. למחר אמר להו לרבנן: נפתח ברבוותא.

8. סנהדרין קג, ב

אחז העמידו בעלייה... מנשה העמידו בהיכל, שנאמר וישם את פסל האשרה אשר עשה בבית אשר אמר ה' אל דוד ואל שלמה [בנו] בבית הזה ובירושלים אשר בחרתי מכל שבטי ישראל אשים את שמי לעולם, אמון הכניסו לבית קדשי הקדשים... אחז בטל את העבודה וחתם את התורה... מנשה קדר את האזכרות והרס את המזבת. אמון שרף את התורה, והעלה שממית על גבי המזבת.

אחז התיר את הערוה, מנשה בא על אחותו, אמון בא על אמו, שנאמר כי הוא אמון הרבה אשמה. רבי יוחנן ורבי אלעזר, חד אמר: ששרף את התורה, וחד אמר: שבא על אמו, אמר לו אמון: כלום יש לך הנאה ממקום שיצאת ממנו? אמר לה: כלום אני עושה אלא להכעיס את בוראי.